

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Predmet broj: S1 1 K 025339 17 Krž

Datum donošenja: 02.02.2018. godine

Pismenog otpravka: 22.02.2018. godine

Pred Apelacionim vijećem u sastavu: sudija Hilmo Vučinić, predsjednik vijeća
sudija Redžib Begić, sudija izvjestilac
sudija Mirko Božović, član vijeća

PREDMET TUŽILASTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
optuženog Milana Gavrilovića

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Sedin Idrizović

Branilac optuženog Milana Gavrilovića:

Advokat Bojan Veselinović

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88

Telefon: 033 707 100; Fax: 033 707 155

Sadržaj:

O b r a z l o ž e n j e.....	4
I. žalbeni osnov bitnih povreda odredaba krivičnog postupka.....	5
A. ŽALBA TUŽILAŠTVA BIH.....	5
1. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH – ako je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi ili razlozima presude ili ako presuda uopće ne sadrži razloge ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.....	5
(a) Izreka presude je protivrječna razlozima presude	5
(b) Presuda uopšte ne sadrži razloge.....	6
(c) U presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama	6
2. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH.....	8
II. žalbeni osnov iz člana 299. zkp bih – porešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje	9
A. ŽALBA TUŽILAŠTVA BIH.....	9
(a) Nepotpuno utvrđeno činjenično stanje	9
(b) Pogrešno utvrđeno činjenično stanje.....	10

Broj: S1 1 K 025339 17 Krž
Sarajevo, 02.02.2018. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela I za ratne zločine, sastavljenom od sudije Hilma Vučinića, kao predsjednika vijeća, te sudija Redžiba Begića i Mirka Božovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje stručne saradnice Ene Granić Čizmo u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Milana Gavrilovića, zbog krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h), u vezi sa tačkom k) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a sve u vezi sa članom 29. i 180. stav 1. istog Zakona, odlučujući o žalbi Tužilaštva Bosne i Hercegovine, izjavljenoj protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 1 K 025339 17 Kri od 06.10.2017. godine, nakon održane javne sjednice Apelacionog vijeća dana 02.02.2018. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Sedina Idrizovića, kao i branioca optuženog Milana Gavrilovića, advokata Bojana Veselinovića, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Odbija se, kao neosnovana, žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, te se presuda Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 1 K 025339 17 Kri od 06.10.2017. godine, **potvrđuje.**

O b r a z l o ž e n j e

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH), broj S1 1 K 025339 17 Kri od 06.10.2017. godine, optuženi Milan Gavrilović oslobođen je od optužbe da bi, radnjama opisanim u izreci pobijane presude, počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), u vezi sa tačkom k) istog člana (druga nečovječna djela učinjena u namjeri nanošenja velike patnje ili ozbiljne fizičke ili psihičke povrede ili narušenja zdravlja), a sve u vezi sa članom 29. i 180. stav 1. KZ BiH.
2. Na osnovu odredbe člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH) optuženi je oslobođen dužnosti naknade troškova krivičnog postupka, tako da isti padaju na teret budžetskih sredstava, dok je oštećeni Senad Kapetanović, na osnovu odredbe člana 198. stav 3. ZKP BiH, sa imovinskopравnim zahtjevom upućen na parnicu.
3. Protiv navedene presude žalbu je blagoremeno izjavilo Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (Tužilaštvo BiH/tužilaštvo), i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) i stav 2. ZKP BiH, kao i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. stav 1. ZKP BiH, sa prijedlogom da Apelaciono vijeće Odjela za ratne zločine Suda BiH u cijelosti uvaži žalbu, ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje pretresa.
4. Odgovor na izjavljenu žalbu tužilaštva dostavio je branilac optuženog Milana Gavrilovića, advokat Bojan Veselinović, sa prijedlogom da se ista odbije kao neosnovana, te pobijana presuda u cjelosti potvrdi.
5. Na osnovu člana 304. ZKP BiH održana je sjednica vijeća Apelacionog odjeljenja Suda BiH, dana 02.02.2018. godine, kojoj su pristupili tužilac Tužilaštva BiH, Sedin Idrizović, kao i branilac optuženog Milana Gavrilovića, advokat Bojan Veselinović, dok uredno obaviješteni optuženi nije pristupio. Međutim, kako odsustvo stranaka shodno članu 304. stav 4. ZKP BiH ne sprječava održavanja sjednice vijeća, to je ista i održana.
6. U toku javne sjednice, tužilac je ukratko izložio sadržaj podnesene žalbe, ističući da u cjelosti ostaje kod u žalbi datih razloga i prijedloga, na što je branilac također ukratko apostrofirao navode iz odgovora na žalbu, također ostajući kod pismeno podnesenog

prijedloga.

7. Vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH (Apelaciono vijeće/Vijeće) je u skladu sa odredbom člana 306. ZKP BiH ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbom istaknutih prigovora, pa je odlučilo kao u izreci iz sljedećih razloga:

I. ŽALBENI OSNOV BITNIH POVREDA ODREDAVA KRIVIČNOG POSTUPKA

A. ŽALBA TUŽILAŠTVA BIH

1. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH – ako je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi ili razlozima presude ili ako presuda uopće ne sadrži razloge ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.

(a) Izreka presude je protivrječna razlozima presude

8. Ističući dio iz činjeničnog opisa izreke presude u kojem se navodi da je Milan Gavrilović bio *jedno od odgovornih lica*, žalba tvrdi da se u obrazloženju presude (paragrafi 78. i 82.) izvode zaključci o tome kako nije dokazano da je isti bio nadređen licima u pratnji konvoja, previđajući činjenicu da je očigledno da se istom nije ni stavljala na teret komandna odgovornost, već da je zajedno sa drugim policajcima počinio progon i nečovječno postupanje, pri čemu se činjenica da je bio jedno od odgovornih lica navodi isključivo u kontekstu saizvršilačke djelatnosti.

9. Nadalje, žalba tvrdi da je prvostepeni sud u obrazloženju presude (paragraf 79), naveo da tužilaštvo nije dokazalo da je optuženi imao funkciju inspektora, a da se pri tom takva funkcija optuženog u činjeničnom opisu i ne spominje.

10. Konačno, protivrječnost između izreke i obrazloženja, tužilaštvo vidi i u činjenici da pobijana presuda u paragrafu 95-97. iste, obrazlaže da nije dokazano da je optuženi kritične prilike bio u čizmama, kada je navodno udario oštećenog, dok se u izreci presude navodi da je optuženi kritične prilike udario oštećenog nogom u predio glave, pri čemu se

ne navodi da je obuven u čizme ili cipele.

(b) Presuda uopšte ne sadrži razloge

11. Žalba tvrdi da u pobijanoj presudi uopšte nisu navedeni razlozi o pravnorelevantnim činjenicama, odnosno elementima bića krivičnog djela, i to: postojanje širokog i sistematičnog napada i da je optuženi učestvovao u učinjenju progona. S tim u vezi, tužilaštvo ističe da pobijana presuda pak u paragrafima 54. i 55. eksplicitno navodi da je, obzirom da nije dozakazno počinjenje pojedinačnih inkriminacija, izlišno ispitivati i ove elemente, a što je pogrešan stav i suprotan članu 290. stav 7. ZKP BiH.

(c) U presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama

12. Tužilaštvo u žalbi navodi da u obrazloženju presude nije navedeno da li sud prihvata ili ne prihvata iskaz svjedoka (oštećenog) Senada Kapetanovića u dijelu u kojem je ovaj svjedok jasno i više puta inkriminisao optuženog.

Zaključak Apelacionog vijeća

13. Apelaciono vijeće navedene žalbene prigovore nalazi neosnovanim.

14. Prije svega preispitujući žalbene navode u pogledu tvrdnji da je izreka presude protivrječna njenim razlozima, ovo Vijeće uočava da žalba parcijalno pristupa obrazloženju pobijane presude, potencirajući određene dijelove na kojima tvori svoje tvrdnje o navodnoj protivrječnosti izreke sa obrazloženjem, bez da sagleda ukupan kontekst obrazloženja presude. Žalbeni prigovor po kojem je prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude ukazao na nedokazanost „nadređenosti“ optuženog, kao i funkcije inspektora, a da se to optuženom nije niti stavljalo na teret, potpuno zanemaruje da pobijana presude takve činjenične zaključke navodi u sklopu svih drugih okolnosti koji jasno ukazuju da optuženi Garilović nije imao ulogu jednog od odgovornih lica za organizaciju i obezbjeđenje konvoja. Dakle, prvostepeni sud je očigledno imao u vidu da optuženi nije terećen po osnovu komandne odgovornosti, već po osnovu individualne odgovornosti, odnosno da se isti tereti da je kao jedno od odgovornih lica za organizaciju i obezbjeđenje konvoja

saizvršilačkim djelatnostima doprinosio teškim uslovima i udarao zatvorenika, ali je prilikom ocjene dokaza kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj vezi preispitao sve one okolnosti koje bi eventualno dokazale takvu tvrdnju tužilaštva. U tom smislu je prvostepeni sud preispitao da li je optuženi eventualno bio nadređen ostalim policijacima, ili je po svojoj funkciji inspektora takva nadređenost mogla proizaći, a iz čega bi se konačno crpila teza optužbe da je isti kao jedna od odgovornih osoba za obezbjeđenja konvoja, saizvršilačkim djelatnostima, doprinio izvršenju inkriminiranih radnji.

15. Kod takvog stanja stvari, gdje je prvostepeni sud sveobuhvatno cijenio sve dokaze, kako pojedinačno, tako i u njihovom sadejstvu, vodeći računa o svim činjeničnim pojedinostima koje bi mogle doprinijeti svestranom pretresanju ove krivične stvari, ukazujući na sve ono što je istom bilo od značaja za donošenje konačne odluke, nema mjesta ukazivanju na protivrječnosti između izreke i obrazloženja pobijane presude.

16. Takođe, neosnovani su i prigovori protivrječnosti izreke sa obrazloženjem u vezi sa činjenicom šta je optuženi te prilike imao na nogama. Istina je da se u izreci presude takva činjenična okolnost ne precizira, ali prvostepeni sud zbog toga istu i nije preispitivao i cijeno s tog aspekta, već isključivo prilikom procjene kredibiliteta i uvjerljivosti iskaza svjedoka Senada Kapetanovića, o čemu će se ovo Vijeće detaljnije osvrnuti u dijelu presude koji se referira na žalbeni osnov pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Dakle, navedeno pitanje je prvostepenom sudu bilo bitno sa aspekta ocjene iskaza svjedoka Senada Kapetanovića, prilikom suprotstavljanja tog iskaza drugim dokazima, te provjere da li se takvom svjedoku, i pored svih suprotnosti sa iskazima drugih svjedoka može pokloniti vjera, a ne da dokazuje nešto što u činjeničnom dijelu izreke presude nije postavljeno i precizirano, što bi dovelo do određene protivrječnosti.

17. Neosnovani su i žalbeni prigovori tužilaštva da presuda ne sadrži razloge, aludirajući na to da nije dato obrazloženje o chapeau elementima krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti, obzirom da Apelaciono vijeće u potpunosti dijeli stav prvostepenog suda da je, u slučaju kada nisu dokazana djela u osnovi zločina, izlišno upuštati se u detaljnu elaboraciju postojanja širokog i sistematičnog napada, kao i znanja optuženog za napad takvih karakteristika. Djelo bez konačno trećeg elementa, dokazanosti počinjenja radnji u osnovi zločina neće postojati, te obrazloženje samo po osnovu eventualne (ne)dokazanosti prva dva elementa nemaju utjecaja za konačnu valjanost presude. Pa čak i ako bi postavili pitanje da li bi isto bilo svrsishodno radi nekih drugih predmeta koji se vode po optuženju za isti vremenski period, kao za isti prostor, od strane iste vojne ili

policijske strukture, ne bismo imali pozitivan odgovor, obzirom da se i u takvim slučajevima ponovo obrazlaže i utvrđuje postojanje opštih elemenata predmetnog krivičnog djela, pa čak i u slučajevima kada takvo utvrđenje počiva na istim utvrđenim činjenicama preuzetim iz MKSJ.

18. Konačno, a u okviru isticane povrede po osnovu tačke k) člana 297. stav 1. ZKP BiH, da pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, Apelaciono vijeće prije svega nalazi da ista već *prima facie* analizom, a kako se to zahtijeva prema standardima za preispitivanje presude sa osnova bitnih povreda, ne ukazuje na postojanje opisane bitne povrede. Prvostepeni sud je u cijelosti postupio u skladu sa odredbom člana 290. stav 7. ZKP BiH, koji propisuje da sudeće vijeće ima za obavezu navesti *činjenice* na koje se oslanja. U tom smislu bitno je naglasiti da ovakav pristup ne znači da se presuda u izvođenju zaključaka o odlučnim činjenicama morala osvrnuti na svaki pojedinačni dokaz, te kako i na koji način ga je dovela u vezi sa ostalima, odnosno da jasno naglašava kojem dokazu je i u kom dijelu poklonila vjeru, kako se to žalbom pogrešno potencira, već da je pobrojala i sadržajno iznijela one dokaze koji su bili od suštinskog značaja u izvođenju zaključaka o odlučnim činjenicama, te da se iz takve analize i međusobnog suprostavljanja dokaza nesumnjivo može zaključiti iz kojih razloga je donesena odluka kakva je donesena izrekom presude. Dakle, sa aspekta formalne ispravnosti pobijane presude, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće iznijelo dovoljne i u svemu prihvatljive razloge za svoje stavove i činjenična utvrđenja osloncem na relevantne dokaze koji potkrijepljuju cjelinu stava koji je taj sud zauzeo. S toga, neutemeljena je tvrdnja tužilaštva da je potrebna izrčita odrednica prihvatanja ili neprihvatanja određenog dokaza, obzirom da se utisak o tome stiče upravo iz analize ocjene dokaza pojedinačno i u njihovoj vezi, odnosno suprostavljanjem različitih iskaza svjedoka, kako je to prvostepeni sud i učinio.

2. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH

19. U okviru ove bitne povrede odredaba krivičnog postupka, žalba se ponovo dotiče pitanja (ne)poklanjanja vjere iskazu svjedoka Senada Kapetanovića, obzirom da se sud navodno samo poziva na to da ne postoje još neki dokazi koji bi potvrdili odlučne činjenice, čime se prema mišljenju tužilaštva odstupa od slobodne ocjene dokaza i uvode formalna dokazna pravila, čime se povrijedjuje odredba člana 15. ZKP BiH.

Zaključak Apelacionog vijeća

20. Očigledno je da žalba ovakvim prigovorom skoro pa aludira na to da se prvostepeni sud prilikom ocjene dokaza rukovodio standardom kvaniteta izvedenih dokaza. Naime, navod prvostepenog suda da ne postoje još neki dokazi koji bi potvrdili odlučne činjenice – navode o inkriminisanim radnjama poduzetim prema oštećenom Senadu Kapetanoviću, ni u kom slučaju ne ukazuju na to da je prema stavu iz pobijane presude bilo potrebno kvantitativno postojanje još nekih dokaza da bi se zadovoljila određena formalna pravila, koja naš procesni zakon ne poznaje, već se ukazuje na to da u situaciji kao što je u konkretnom slučaju, gdje postoji iskaz samo jednog svjedoka koji inkriminiše optuženog, taj iskaz mora biti nesumnjivo uvjerljiv da bi se zadovoljio standard van razumne sumnje o krivici optuženog lica. Međutim, u situaciji kada je takav iskaz kontradiktoran, odnosno ne pruža dovoljan osnov za presuđenje po optužnom aktu, isti mora biti potkrijepljen sa drugim dokazima, jer bi u suprotnom sud prekršio jedno o temeljnih principa procesnog zakona – in dubio pro reo, obzirom da je u sumnji obavezan da postupi u korist optuženog, a ne da pod svaku cijenu krivicu crpi iz nepouzdanog iskaza svjedoka samo kako bi se izbjegli prigovori o navodno formalnim dokaznim pravilima.

21. Po pitanju ostalih prigovora po ovom osnovu, koji se tiče (ne)prihvatanja iskaza svjedoka Senada Kapetanovića, već je u prethodnom dijelu dato obrazloženje.

II. ŽALBENI OSNOV IZ ČLANA 299. ZKP BIH – POREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

A. ŽALBA TUŽILAŠTVA BIH

(a) Nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

22. Prije svega, žalba tvrdi da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno iz razloga što prvostepeni sud u pobijanoj presudi nije utvrdio da li je postojao širok i sistematičan napad

usmjeren protiv nesrpskog stanovništva i da li je za to vrijeme optuženi sudjelovao u progonu.

23. Također, prema stavu tužilaštva, činjenično stanje je ostalo nepotpuno utvrđeno i iz razloga što sud nije ispitivao vjerodostojnost iskaza svjedoka Senada Kapetanovića u dijelu u kojem je isti inkriminisao optuženog.

24. Nadalje, tužilaštvo prigovara na nepotpunost utvrđenog činjeničnog stanja i iz razloga što sud navodno nije uopšte utvrđivao ulogu optuženog u učinjenju predmetnog krivičnog djela u sadejstvu sa ostalim saizvršiocima, a koje se, prema tvrdnji žalbe, ne ograničava samo u tome što je optuženi gazio po drugim zarobljenicima u autobusu i nanosio povrede Senadu Kapetanoviću, već i na to da je sa drugim policajcima ponižavajuće postupao prema zatvorenicima i namjerno nanosio snažnu psihičku i fizičku patnju i povrede, tako što je učestvovao u obezbjeđenju transporta od oko 1000 zatvorenika – civila bošnjačke i hrvatske nacionalnosti od logora „Omarska“ do logora „Manjača“ u nečovječnim uslovima kako su opisani u izreci presude.

(b) Pogrešno utvrđeno činjenično stanje

25. Žalba tvrdi da „ključni svjedok“ Vladimir Šobot, ne isključuje eksplicitno određenu odgovornu ulogu optuženog za taj konvoj, pored lica prezimena Gligić, te svoju tezu optužbe potkrijepljuje i iskazima svjedoka Predraga Kovačevića, Sabrije Bećirbegovića, Vahida Rizvanovića, Enesa Kapetanovića, kao i materijalnim dokazima T-39, T-40 i T-42.

26. Pa tako, obzirom na okolnost da je optuženi, prema iskazu svjedoka Vladimira Šobota, preuzeo spisak zarobljenika-logoraša, da je bio nadređen policajcima koji su se kretali na čelu kolone, da je po dolasku u logor „Manjača“ sam otišao do službenih prostorija logora gdje je i predao taj spisak, da je sa starješinom u logoru „Manjača“ pregovarao o načinu obezbjeđenja zatvorenika ispred logora, da je sa starješinom u ovom logoru dogovarao o načinu na koji će postupiti sa tijelima ubijenih zatvorenika, po stavu žalbe jasno ukazuje ne samo da je optuženi učestvovao u obezbjeđenju transporta, zajedno sa drugim policajcima među kojima i pripadnicima interventnog voda SJB Prijedor, nego i da je bio jedno od odgovornih lica za obezbjeđenje tog transporta, a što je potvrđeno sa navedenim materijalnim dokazima, gdje se to eksplicitno konstatuje.

27. Tužilaštvo nadalje, u prilog svojim tvrdnjama o inkriminisanim radnjama optuženog

Gavrilovića, ističe da iz iskaza svjedoka S8, S5, S4, Asima Dedića, Sabrije Bećirbegovića, Enesa Kapetanovića, Senada Kapetanovića i Vahida Rizvanovića, proizilazi da službenici SJB Prijedor, a među kojima i optuženi Milan Gavrilović, nisu dozvoljavali zatvorenicima da se na visokim temperaturama otvaraju vrata ili prozori, a u pojedinim autobusima su i palili grijanje, zbog čega su zatvorenici trpili veliku vrućinu i žeđ, jer su im pri tome uskraćivali i vodu, tako da su pojedini zatvorenici zbog žeđi morali lizati kondenz koji se stvarao na prozorima autobisa, kako bi utolili tu žeđ.

28. Žalba posebno ukazuje na to da, prema navodima svjedoka Senada Kapetanovića, proizilazi da je isti vidio optuženog Milana Gavrilovića kako gazi po zatvorenicima koji su ležali na podu i od toga jaukali, držeći se pri tome za držače, kao i da ga je u momentu, kada se svjedok pomjerao jer je zatvorenik Husein Krkić koji se sa njim klečao pored istog sjedišta, tražio od svjedoka da se pomjeri kako ne bi „satrali“ njegovog maloljetnog sina, optuženi Milan Gavrilović snažno udario desnom nogom u desni dio glave, usljed čega je svjedok snažno udario lijevom dijelom glave u drveno sjedište od kojeg udarca mu je nanio povrede glave tako da je Senad obilno krvario. Dovodeći u vezi optuženog Gavrilovića sa zabranjenim postupanjem prema zatvorenicima, ovaj svjedok je, kako se ističe u žalbi, potvrdio i da je optuženi tokom jednog zaustavljanja autobusa tokom transporta, od jedne grupe ljudi koji su se zadesili pored autobusa, tražio da udaraju zatvorenike, te da je jedno lice iz grupe udarilo Abdulaha Brkića.

29. U prilog nespornoj identifikaciji optuženog Gavrilovića, od strane svejdoka Senada Kapetanovića, tužilaštvo ističe da je isti svjedok dobro poznavao optuženog, i to oko 40 godina, kao prijeratnog policajca, pri čemu je istog i opisao na uvjerljiv način, kao i da je njegov iskaz potpuno saglasan sa iskazima ostalih svjedoka optužbe.

30. Žalba takođe ističe da je pri ocjeni iskaza svjedoka optužbe bilo neophodno uzeti u obzir činjenicu da su svi svjedoci cijelo vrijeme morali držati oborene glave, kao i da nisu smjeli slobodno gledati (što potvrđuju svjedoci S8, S4, Asim Dedić, Sabrija Bećirbegović, Enes Kapetanović, Senad Kapetanović, Predrag Kovačević, S17 i dr.), te da su autobusi bili pretrpani zatvorenicima koji su morali ležate ili klečati, a iz kojih razloga upravo i nisu mogli vidjeti sva lica koja su bila s njima u autobusu, niti sve detalje i dešavanja koja su bila tokom transporta.

31. Tužilaštvo tvrdi da diskriminatorni karakter postupanja optuženog proizilazi iz cjelokupnih okolnosti događaja, posebno obzirom na činjenicu da optuženi nije imao

nikakav lični odnos sa zarobljenicima, već da je o njima jedino znao da su to civili bošnjačke i hrvatske nacionalnosti sa područja Prijedora, pa je to jedino mogao i biti osnov za takvo njegovo postupanje.

32. Konačno, u pogledu činjenice u kojem vozilu se optuženi nalazio, tužilaštvo ističe da treba imati u vidu da su mnogi svjedoci potvrdili da je tokom transporta zarobljenika bilo stajanja, te da se prema iskazu svjedoka Vladimira Šobota ne zna da li je optuženi ostajao u autu za vrijeme tih stajanja, a da oštećeni (Senad Kapetanović) nakon zadobijanja povreda od strane optuženog nije pratio njegovo kretanje, pri čemu se u izreci presude uopšte i ne spominje na koji način se optuženi kretao tokom transporta, i u kojem vozilu.

Zaključak Apelacionog vijeća

33. Apelaciono vijeće sve iznesene prigovore tužilaštva, usmjene na osporavanje činjeničnog stanja, bilo u pogledu nepotpunosti ili pogrešne utvrđenosti istog, nalazi neosnovanim.

34. U tom smislu ovo Vijeće će prije svega ukazati na opšte zaključke do kojih je došlo analizom pobijane presude u okviru žalbom isticanih prigovora.

35. Tako, ovo Vijeće prije svega konstatuje da žalba tužilaštva isključivo počiva na parafraziranju zaključaka pobijane presude i konstatacijama kako su isti zaključci trebali biti drugačiji, a bez da za to pruža neophodnu argumentaciju. Za uspješno pobijanje pravilnost činjeničnih zaključaka iz pobijane presude neophodno je bilo istaći precizne, konkretne i osnovane prigovore, kojim bi se pokazalo da je prvostepeni sud eventualno propustio da cijeni određene dokaze koji su ključni za određene odlučujuće činjenice, ili da je na osnovu postojećih dokaza nesumnjivo trebao proizaći drugačiji činjenični zaključak, a sve bazirano na konkretnoj analizi koja bi bila nepobitan temelj za ponovno preispitvanje činjeničnog stanja pred Apelacionim vijećem. Dakle, standard koji žalbeno vijeće treba primijeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jeste utemeljenost činjeničnih zaključaka, obzirom da je prilikom razmatranja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja potrebno utvrditi da li bi jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima došao do tog zaključka isključujući svaku sumnju.

36. U tom smislu, prilikom utvrđivanja da li je zaključak pretresnog vijeća bio opravdan Apelaciono vijeće će krenuti od načela da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće, obzirom da isto ima na umu, da je provjera i odmjeravanje dokaza izvedenih na glavnom pretresu prvenstveno u diskrecionoj nadležnosti pretresnog vijeća, zbog čega se mora iskazati određeno uvažavanje u pogledu činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće.

37. Prethodno navedeno naravno ne isključuje ukidanje ili preinačenje pobijane presude po ovom žalbenom osnovu u slučaju kada žalilac žalbom opravdano ukaže na propuste prvostepenog suda, međutim, isto u konkretnom nije slučaj, obzirom da žalba tužioca svoje tvrdnje samo uopšteno izlaže pri čemu se ne ukazuje niti na jedan dokaz ili činjenicu koje je eventualno pretresno vijeće propustilo da razmatra, već se žalba koncentriše na to šta je prvostepeni sud trebao raditi, a po stavu žalbe to nije učinjeno.

38. Pri tome, a slijedom svega iznesenog, te nastavka obrazloženja, Apelaciono vijeće smatra da valja istaknuti da drugostepena presuda predstavlja odluku koja je donesena u žalbenom postupku i da kada je u pitanju njeno obrazloženje, da je dovoljno da se u njoj upućuje, odnosno da ona sadrži slaganje sa tvrđenjima i ocjenama nižestepenog suda u tom smislu da žalbeni sud u obrazloženju svoje odluke ukazuje na prihvatljivost stavova i ocjena nižeg suda, odnosno njegovih utvrđenja sa kojima se slaže (*vidi Evropski sud, Gracica Ruiz protiv Španije, 1999-I, 31 EHRR 589 GC*). Navedeno znači da nije neophodno odgovoriti i obrazložiti svaki žalbeni navod, već je dovoljno da je drugostepeni sud razmotrio osnovna pitanja koja žalbe osporavaju i koja su od odlučujućeg značaja u donošenju konačne odluke o postojanju krivičnog djela i krivične odgovornosti (*vidi Ustavni sud, odluke br. U 62/01 od 5.aprila 2002. godine i AP 352/04 od 23.marta 2005. godine*).

39. Apelaciono vijeće prije svega nalazi da *činjenično stanje nije ostalo nepotpuno utvrđeno* time što se prvostepeni sud nije bavio utvrđivanjem opštih elemenata Zločina protiv čovječnosti, a iz razloga o kojima je i u ovoj presudi već dato obrazloženje u paragrafu 17. Pri tome, žalba pogrešno tvrdi i da nije utvrđivano da li je za to vrijeme optuženi sudjelovao u progonu na način, vrijeme i mjestu kako je to opisano u izreci presude, jer donošenje oslobađajuće presude za djelo u osnovi zločina upravo daje odgovor na tako postavljenu optužbu.

40. Također, netačna je žalbena tvrdnja da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno i iz razloga što sud nije ispitivao vjerodostojnost iskaza svjedoka Senada Kapetanovića u

dijelu da je optuženi gazio po zatvorenicima, kao i da je njega lično udario, obzirom da je ovo Vijeće već kroz ranije prigovore dalo osvrt na to iz kojeg razloga sud ne mora izričito navesti prihvatanje ili neprihvatanje određenog iskaza, odnosno dokaza, već da to čini dajući analizu svih dokaza, suprotstavljajući ih međusobno, iz čega konačno proizilazi nesumnjiv zaključak o konačnoj odluci u meritumu.

41. Konačno, nasuprot žalbenim prigovorima, činjenično stanje nije ostalo nepotpuno utvrđeno ni po pitanju uloge optuženog u pogledu uslova u kojima su zatvorenici transportovani od logora „Omarska“ do logora „Manjača“, obzirom da je prvostepeni sud u poglavlju – učešće optuženog u obezbjeđenju konvoja, njegova uloga i uslovi u autobusima, iznio jasne razloge zbog čega smatra da optuženi svojom ulogom nije doprinio u odnosu na teške uslove koji su vladali u autobusima kojima su zatočenici prevoženi u logor „Manjača“. U tom smislu, prvostepeni sud je, kako je već spominjano u dijelu ove presude u okviru prigovora bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, preko preispitivanja postojanja eventualnih funkcija optuženog Gavrilovića – nadređenosti ili pak istog kao inspektora, pokušao naći uporište za tezu optužbe da je isti ovakvim uslovima doprinio i kao jedna od odgovornih osoba, a što je i po nalaženju ovog vijeća ostalo nedokazano.

42. Apelaciono vijeće također nalazi da žalba neosnovano pobija *pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja* vezano za zaključak da optuženi Gavrilović nije bio niti jedno od odgovornih lica za uvjete konvoja koji je kritičnog dana prevezio zatočenike, niti je na bilo koji drugi način doprinio u odnosu na teške uslove koji su vladali u autobusima tokom tog transporta.

43. S tim u vezi ovo Vijeće nalazi da je prvostepeni sud pravilno cijenio sve navedene okolnosti, kao i iskaze svih svjedoka koje i žalba potencira, ali na osnovu svega toga nije mogao doći do zaključka o krivici optuženog Gavrilovića. Naime, i za Apelaciono vijeće je naročito indikativna činjenica da je optuženi u kritičnom periodu obavljao dužnost redovnog policajca, da je bio operativni dežurni, kao i da je na nalogu za putovanje dodan naknadno, što sve govori u prilog pravilnosti prednjeg zaključka iz pobijane presude po kojem optuženi nije bio jedno od odgovornih lica za uvjete transporta. Nadalje, u prilog ovakvim zaključcima govori i činjenica da je u pratnji konvoja učestvovao interventni vod i dva BOV vozila, a da nijedan dokaz ne govori o tome da je optuženi bio nadređen pripadnicima interventnog voda, iz čega bi se crpila odgovornost optuženog za doprinos uslovima u autobusima u kojima su se zatočenici nalazili, već je isti isključivo bio

starješina vozila koje je imalo ulogu da bude na čelu konvoja kao saobraćajna pratnja. Čak ni takva funkcija optuženog, u saobraćajnoj pratnji, nije dokazana na osnovu bilo kakve njegove posebne pozicije u policijskoj strukturi, iz čega bi se mogla crpiti njegova odgovornost i znanje za dešavanja, pa slijedom toga i doprinos istima činjenjem ili nečinjenjem.

44. Kod takvog stanja stvari, žalba u svojoj namjeri ne uspijeva ni istraivanjem u činjenici da je optuženi posjedovao spisak logoraša, koji je predao u logoru „Manjača“, obzirom da kada se isto cijeni u vezi sa prethodno navedenim okolnostima, ni to po ocjeni ovog vijeća ne može dokazivati tezu tužilaštva o njegovoj odgovornosti.

45. Apelaciono vijeće nalazi da žalba svojim prigovorima nije dovela u pitanje ni pravilne zaključke prvostepenog suda u pogledu toga da nije dokazano, isključujući svaku razumnu sumnju, da je optuženi Milan Gavrilović učinio djelo koje mu se stavlja na teret, poduzimanjem inkriminiranih radnji prema oštećenom Senadu Kapetanoviću, a sve kako je to opisano u samoj izreci presude. Naime, žalba istrajava na pouzdanosti iskaza svjedoka Senada Kapetanovića, te u prilog tome navodi iskaze niza drugih svjedoka, ali pri tome previđa da svi drugi svjedoci ni na koji način ne potkrijepljuju iskaz svjedoka Senada Kapetanovića. To se odnosi i na iskaz njegovog brata Enesa Kapetanovića, koji je potvrdio da je optuženog Gavrilovića vidio u policijskom vozilu, dakle ne u autobusu, a da je o postupanju istog prema njegovom bratu dobio posredna saznanja. Pri tome, koristeći se određenim kontrolnim činjeničnim pojedinostima, i ovo Vijeće, kao i prvostepeni sud, nalazi da o nepouzdanosti iskaza svjedoka Senada Kapetanovića govori i činjenica da samu odjeću optuženog koju je nosio u inkriminirano vrijeme, opisuje potpuno drugačije od drugih svjedoka (svjedoci Boško Grabež i Sabrija Bećirbegović), kao i da je u pojedinim dijelovima kontradiktoran svojim tvrdnjama, obzirom da izričito identifikuje optuženog kao izvršioca, a pri tome istrajava da niko, pa ni on nije smio podignuti glavu, zbog čega dalje kretanje optuženog nije mogao vidjeti. U vezi sa svim navedenim, potpuno je opravdan i zaključak prvostepenog suda iznijet u paragrafu 99. pobijane presude:

“Također, za Vijeće je sasvim nelogično da se optuženi, koji je imao priliku da se za vrijeme transporta do logora „Manjača“ vozi u policijskom vozilu, vozi u pretrpanom autobusu u kojem se, kako svjedoci navode, nije moglo disati i u kojem su zatočenici bili poredani „kao sardine“ jedan na drugom. Nadalje, niko od svjedoka nije naveo da je optuženi Gavrilović bilo koga od zaočenika tukao ili maltretirao na bilo koji način, zbog čega Vijeće nije ni moglo utvrditi motiv zbog kojeg bi optuženi udario oštećenog Senada Kapetanovića, odnosno, zbog kojeg bi izašao iz policijskog vozila i ušao u autobus u kojem se isti nalazio, samo da bi počinio navedenu inkriminaciju.”

46. Konačno, Apelaciono vijeće ne može da ne primjeti da je potpuno opravdan zaključak prvostepenog suda da tužilaštvo nije predložilo ni jednog svjedoka koji se kritične prilike nalazio u autobusu u kojem je bio oštećeni Senad Kapetanović, a koji bi potvrdio ne samo eventualnu odgovornost optuženog, već i sam događaj. Naime, ovakvim zaključkom se ni u kom slučaju, kako je to ovom presudom već isticano, ne uvode formalna dokazna pravila niti kvantitativni omjer potrebnih dokaza. Ali kod ovakvog stanja stvari, gdje se pojave određene kontradiktornosti u iskazu svjedoka koji je jedino uporište za tezu optužbe, mora se imati u vidu da se na iskazu takvog svjedoka, a koji nije potkrijepljen drugim dokazima, ne može zasnovati osuđujuća presuda., Kada se utvrđuje određena činjenica koja bi išla na štetu optuženog, ista se može smatrati utvrđenom samo kada se sud na glavnom pretresu uvjerio u njeno postojanje i kada u tom pogledu nema više nikakvih dvojbi, što u konkretnom slučaju očigledno nije postignuto.

47. Slijedom svega navedenog, Apelaciono vijeće zaključuje da u pobijanoj presudi nisu počinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje je ukazano u žalbi Tužilaštva, a niti je činjenično stanje nepotpuno ili pogrešno utvrđeno, te je stoga a na osnovu odredbe člana 313. ZKP BiH, valjalo odlučiti kao u izreci.

ZAPISNIČAR

Ena Granić Čizmo

PREDSJEDNIK VIJEĆA

S U D I J A

Hilmo Vučinić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.